

Krikščioniškojo gyvenimo kelionėje

Kl. Marian Apriško, V k.

„Nebijokime prisiliesti prie kančios“

Pradedant kalbėti apie tai, kas yra kančia, ką jaučia kenčiantis žmogus, kokia vietą mes turime užimti šalia šių žmonių arba, kitaip tariant, kuo mes galime būti jiems naudingi, manau, kad pirmiausia dera pakalbėti apie tai, kas iš tikrųjų yra žmogus. Kas yra tas žmogus? Kas tai per būtybė? Šventajame Rašte, Pradžios knygoje sakoma, kad žmogus yra Dievo kūrinys „pagal Dievo paveikslą bei panašumą“. Tai pat teigiama, kad Dievas „iš molio sulipdė žmogų ir įkvėpė į jį dvasią“. Tai parodo, jog žmogus yra kūniška ir dvasinė būtybė. Psichologai gi teigia, jog žmogus yra trimatė būtybė, kurioje egzistuoja trys lygmenys: fizinis (kūnas), psichinis (siela) bei d v a s i n i s (dvasia). Kiekvieną šių lygmenų galima nagrinėti atskirai, pvz. fizinį lygmenį nagrinėja biologija, psichinį - psichologija, dvasinį - teologija. Žmogus turi pirmenybę prieš likusiąją kūrinijos dalį, nes tik tai jis yra mąstanti bei sąmoninga būtybė, turinti laisvą valią; būtybė, kuri nepavaldi instinktams ir sąmoningai bei laisva valia gali priimti vienokį ar kitokį sprendimą, lemiantį jos ateitį arba veiksmus. Tuo tarpu kita kūrinijos dalis yra pavaldi savo instinktams ir priklauso nuo aplinkos po-

kyčių: pvz. medžiuose vyksta biologiniai pokyčiai, keičiantis metų laikams. Taigi, viena vertus žmogus yra laisva, sąmoninga būtybė, tačiau kita vertus žmogus yra tam tikra prasme priklausomas nuo aplinkos. Galima sakyti, kad žmogus yra „sudėtinga įvairovės vienovė“.

Apibrėžę, kas yra žmogus, grįžkime prie to, jog Dievas, kurdamas žmogų nuo pat jo egzistavimo pradžios nori, kad žmogus būtų laimingas. Kas yra laimė? Ar žmogui rūpi jo laimė ir kas žmogaus manymu yra jo paties laimė? Jei šiandien bandytume paklausti gatvėje praeinančių žmonių, kas jam labiausiai rūpi, manau, kad dauguma atsakytų, jog didžiausias gyvenimo rūpestis yra jų pačių gyvenimo sėkmė, likimas bei laimė. Būtent todėl šiuolaikiniame pasaulyje daugybė žmonių pluša dėl savo materialinės gerovės, kuri, jų manymu, atneš jiems laimę, pamiršdami savo žmogiškumą bei šeimynines pareigas. Iš tiesų, šiandienos pasaulyje matome skaudžią širdį draskančią situaciją, kai tėvai, dėl materialinių gėrybių pamiršta apie savo vaikus, neteikdami jiems reikiamo dėmesio. Vaikai tampa našta

arba „žaisliuku“, su kuriuo tam tikru laiku galima pažaisti, parodyti dėmesį ir nustumiant šalin. Dar blogiau, kai vaikai pamiršta arba apleidžia savo senus tėvus, kurie juos užaugino, su kurių pagalba padarė pirmuosius savo žingsnius ir iš kurių patyrė meilės šilumą. Dažnai, neberekalingi vaikams tėvai yra apleisti arba suranda prieglobstį senelių namuose.

Kita grupė žmonių, kurią pavadinčiau „smalsuoliais“, norėdama sužinoti, kas jų laukia ateityje, bėga pas būrejus ir magus, tikėdami, kad šie išpranašaus jiems laimę ir sėkmę, o taip pat patars, kaip tai pasiekti. Tačiau rezultatai būna įvairūs ir išgirdę neigiamą rezultatą žmonės neretai puola į nevirtį, depresiją. Galime išskirti dar vieną grupę žmonių, kurie išgyvena beprasmybę.

Pirmosios etikos sistemos autorius Aristotelis teigia, kad „kiekvieno žmogaus pastangų tikslas yra pasiekti laimę. Visi žmogaus veiksmai turi vesti į jį didžiausią troškimą būti laimingu. Šiuolaikinis žmogus dažnai laimę mato materialiniuose dalykuose, pamiršdamas apie savo dvasinių Jėgų bandytume paklausti žmogaus, ar jis yra laimingas, turėdamas visas materialines gerybes, manau, kad dauguma atsakytų kad nėra laimingi, nes neturi vidinės ramybės. Jie turi viską išskyrus Dievą

Šv. Augustinas sako: „Dievas nori mums kai ką dovanoti, bet negali, nes mūsų rankos pilnos – Jis neturi kur dėti savo dovanos“. Ir reali yra mintis: „Mes galvojame apie Dievą pat kaip pilotas apie savo parašytą žino, kad jis yra nelaimės atvejui, bet tikisi, kad taip ir neteks juo pasinaudoti“. O juk Dievas, kuris mus sukūrė žino, kas mes esame, žino, kad mūsų tikroji laime slypi Jame. Šv. Augustinas sakė „Nerami bus mano siela, kol neatsiilsė Tavyme“. Taigi, matome, kad žmogus yra tąkojama išorinių sąlygų visuma, kuri pasiklydusi savo ieškojimuose.

Apžvelgę žmogaus ir laimės sampratą, dabar pereikime prie skausmo tematikos, kuri, lygiai taip pat kaip ir laimė yra neišvengiama kiekvieno žmogaus gyvenimo palydovė. Žmogus norėtų kad skausmo patirtis jį aplenkėtų tačiau šios

rūšios tikrovės žmogui nepavyksta išvengti, nes žmogus savo prigimtimi yra gyvas organizmas, sužeidžiamas, jam nuolat gresia ligos, negalavimai, senatvės silpnumas. Apie savo skausmus bei kančias žmonės nėra linkę šaukti garsiai, nėra linkę prašyti, kad jų skausmus pasigailėtų. Savo skausmus žmonės yra labiau įpratę išgyventi tyliai ir individualiai.

Prie šios gyvenimo tikrovės neįmanoma priprasti lygiai taip pat kaip neįmanoma priprasti prie bado ar šalčio. Helmut Thelicke savo komentare apie „lobį ir perlą“ (Mt 13,44 - 46) rašo: „Žemdirbys, kurio irklai sutiko savo kelyje barjerą tučtuojau pagalvojo: „vėl kažkoks prakeiktas akmuo“. Mes lygiai taip pat piktinamės ir prabundam, kai mūsų gyvenimo irklai susitinka su sunkumais, kuriuo mums beria po kojom mūsų likimas. O iš tikrųjų tai yra perlas, lobis, kuris laukia mūsų“. Taigi, skausmas dažnai būna tas „akmuo“, už kurio žmogus „užkliūva“ savo gyvenimo kelyje. Akmenį žmogus gali peršokti, apeiti, netgi nustumti į šoną. Tačiau kartais šis „akmuo“ būna labai didelis, sunkus ir nenustumiamas. Kai kurie žmonės bando suskaldyti akmenį, padalinti į dalis ir tada pasirodo, kad šio akmens viduje slepiasi lobis. Lygiai taip pat žmogus, kuris yra nusilpnintas savo skausmų, po refleksijos ir maldos savo sieloje atranda didelį lobį, kurio nepastebėdavo savo jaunystėje. Apie „skausmo akmenį“ kalba ir mokytojas Eckhart: „Jeigu žinočiau, kad visi akmenys, kuriuos nešu ant savo pečių, kažkada persikeis į

sunkumą bei nepatogumą, juo labiau, kad jis nematė tame kažkokio slėpinio ar palaiminimo pažado. Tačiau būtent nuo to momento Simono Kirėniečio likimas pradėjo tekėti visai kita linkme, nes „kryžiaus saldumas“ turėjo apsi-reikšti vėliau, po Atpirkimo. Taip pat mums prieš akis stoji ir kitas Naujojo Testamento herojus - latras, kuris kentėjo kartu su Kristumi ir kuris, žvelgdamas į Dievo Avinė-

gryną auksą, kuo daugiau jų būtų ir kuo sunkesni jie būtų, su didesniu noru nešiočiau juos“.

Pabandykime į skausmą pažvelgti iš Kryžiaus perspektyvos. Čia mums prieš akis atsistoja Simonas Kirėnietis. Simonui, padedančiam Jėzui nešti kryžių, kryžius išreiškia

lį, išgirdo iš Jėzaus lūpų išrišimą: „Iš tiesų sakau tau: šiandien su manimi būsi rojuje“. „Gėdos medis“ persikeitė į „garbės ir garbinimo medį“. Matome, kaip Dievas sugeba išvesti žmogų iš gilios bedugnės ir nuvesti į nepasiekiamas aukštumas. Kiekvienas tikintis ligonis yra pastatomas į skausmų išbandymą, kuris jį tyloje vienija su Kristaus Išganymo veiksmu. Žmogaus liga, kentėjimas, skausmas - tai kelias į gyvenimą, o ne į mirtį. Žmogaus kentėjimas jį pažadina, pagyvina, mobilizuoja, parodo naujas perspektyvas ir visų pirmiausia dvasines perspektyvas. Kentėjime žmogus gyvena pilnu žmogiškumu, nes ypatingu būdu dalyvauja Išganymo darbe, kuris atliktas didelio skausmo kaina. Dalyvavimas Išganymo darbe suteikia žmogui pilnatvę, kuriai jis yra sukurtas ir paskirtas. Taip, kaip

amžinajame gyvenime egzistuoja Prisikėlusio Kristaus žaizdos, taip egzistuos „žaizdos“ išgyventos bei žmogaus išnešiotos sunkioje žemiškoje piligrimystėje į Dievo namus.

šiems žmonėms suteikiame naują energiją, žadiname naują troškimą gyvenimui, uždegame naują viltį į geresnį rytojų. Svarbiausia, ką turime suvokti, yra tai, jog mes einame ne vien pas ligonį bet pirmiausia pas žmogų, kuris yra unikalus ir nepakartojamas, kuris visų pirmiausia laukia jūsų kaip gero žmogaus, o tik paskui kaip klieriko ar kunigo. Kitas svarbus dalykas - kiekviename žmoguje gyvena Jėzus. Žmogaus, kuris riečiasi nuo skausmų ar skendi visiškoje dvasinėje tamsoje, nebandykite pirmiausia įkalbinėti, kad visa tai priimtų kaip Dievo valią, arba tarti klasikinę frazę „Jūs esate Dievo numylėtinis... Dievas jus myli...“. Šios klasikinės frazės, naudojamos ne laiku ir ne vietoje, sukelia pasipriešinimą ir gali iššaukti neadekvačias reakcijas.

Kokia yra mūsų vieta šalia kenčiančio žmogaus? Pirmiausiai reikia pabrėžti, jog mes esame Jėzaus mokiniai, kuriuos Jis išrinko ir įvairias būdais pašaukė, kad eitų ir skelbtų Gerąją Naujieną. Eitų pas ligonius, suparalyžiuotus, apsėstuosius ir vargšus. Tačiau esminis ir pats svarbiausias kelias yra meilės žmogui kelias.

Labai džiaugiuosi, kad šiais metais galiu eiti vienu iš Kristaus Meilės kelių - keliu pas ligonius bei pamirštus žmones. Džiaugiuosi kiekviena akimirka būdamas kartu su jais, nes tai yra savotiškas bei nematomas prisilietimas prie Kristaus kančios. Džiaugiuosi, galėdamas prisiliesti prie šiuos nuostabios paslapties. Nebijokime mylėti sergančių bei apleistų, nes mes jiems esame labai reikalingi. Pasinėrę savo skausmuose bei vienatvėje jie laukia mūsų. Jiems labai svarbus mūsų atėjimas pas juos. Mes nedarome stebuklų, tačiau, kita vertus, mūsų buvimas šalia gydo juos. Mūsų šypsena bei geras žodis duoda jiems daugiau negu vaistai, kuriuos jie priima. Jie laukia artimo jiems žmogaus, kuris atsisėdęs šalia jų, paėmęs už rankos ir žiūrėdamas į akis pajus jų skausmą bei neviltį, nušluostys ašaras. Visa tai būtina daryti su meile ir būti Dievo įrankiais. Tokiu būdu

Baigdamas savo apmąstymus, raginu visus sekti Kristaus, mūsų Mokytojo, pavyzdžiu, kuris priimdavo visus, kentėjusius kūniškai ir dvasiškai. Dar daugiau, išeikime pasitikti skausmą kenčiančių žmonių taip, kaip tai darė Jėzus.

Dievo Žodžio apmąstymai

Jn 15, 5 „Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas duoda daug vaisių; nuo manęs atsiskyre, jūs negalite nieko nuveikti”.

Jn 14, 23 „Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime”.

Dar kūdikystėje Krikštų buvau įskiepytas į Kristų, į Vynmedį. Taip tapau Jo šakele. Taip buvau paženklintas neišdildomu Švč. Trejybės antspaudu. Per Krikštą, per malonę esu naujas kūrinys, sukurtas Kristuje Jėzuje pagal Jo paveikslą ir panašumą.

Kaip, būdamas įskiepytas į Vynmedį, galiu nuo Jo atsiskirti? O gi laisvai tą pasirinkdamas, nes Jėzus manęs neverčia Jame pasilikti. Jis gerbia mano laisvę. Jeigu noriu, galiu atsiskirti. Kas vilioja, gundo atsiskirti nuo Kristaus? Gimtosios nuodėmės sužeista žmogiška prigimtis, pasaulio vilionės ir velnias. Jei susidedu ne su Jėzumi, tai ir atsiskiriu nuo Jo. Net jei to pilnai nesuprantu.

O kaip galiu Jame pasilikti? Taip pat to norėdamas, to labai trokšdamas. Sąmoningai, su atsakomybe to ieškodamas ir siekdamas. Kaip tą darau ruošdamasis kunigystei, būdamas klieriku? Per kasdienius, mažus dalykus. Per ištikimybę. Kasdien ir nuolat mokausi viską sudėti ir atiduoti į

Jėzaus rankas. Nes per didelę DOVANA yra pašaukimas, kad pats jį išlaikyčiau. Net mažiausius dalykus mokausi Jam atiduoti ir tada, jau kartu su Jėzumi, bandau gyventi kasdienybę, bandau nešti savo kasdienį kryžių: save patį ir savo brolius. O kryžiuje kartu yra ir kančia, ir dovana, ir džiaugsmas, ir palaiminimas. Kai pasilieku Vynmedyje, tuomet esu ištikimas, tada esu Jo šakelė. Tuomet neatsiskiriu nuo Vynmedžio; tuomet duodu vaisių, kurie išlieka Amžinajam Gyvenimui.

O kai tik pamirštu Jėzų, kai remiuosi savimi, kai darau savo darbus, tuomet nuo Jo atsiskiriu; tuomet esu bevertė, sudžiūvusi šakelė. Tuomet nieko negaliu nuveikti, kad ir kiek daug darbų padaryčiau, net jei ir tarčiausi juos daras dėl Dievo, jie lieka beverčiai ir bevaisiai.

Galiausiai tik tuomet Tėvas ir Sūnus ir Šventoji Dvasia, visa Švč. Trejybė, gali manyje apsigyventi, kai iš tikro myliu Jėzų, kai mano meilė Jam nėra tik išorinis pasirodymas, tik žodžiai, bet kai Jėzus iš tikro yra mano syvai, mano gyvenimas, mano gyvybė, atitekanti iš Vynmedžio į šakelę. Tėvas yra sodininkas, apipjaustantis, apvalantis šią šakelę, o Šventoji Dvasia - tai malonės lietus, palaistantis vidinį mano gyvenimo sodą.

Linkiu mums visiems būti vis vaisingesnėmis Vynmedžio/Jėzaus Kristaus šakelėmis, kad visa Švč. Trejybė galėtų mummyse, trapiuose, moliniuose induose, apsigyventi ir nuveikti kas Jai patinka. Linkiu mums ir ištvermės malonės dalyvaujant Kristaus, Aukščiausiojo Kunigo Kunigystėje ir Jo kentėjimuose.

Klierikas Arūnas, VI k.

Malda

Šv. Pranciškaus Asyžiečio malda

Šventas Dieve, Tu esi šventas Viešpats, vienintelis Dievas, darantis stebuklus.
 Tu - stiprusis, didysis, aukščiausiasis.
 Tu - visagalis Karalius, Tu, šventas Tėve, esi dangaus ir žemės Karalius.
 Tu - Trejybė ir vienas, Viešpatie Dieve, visagali Gerume.
 Tu - geras, iš tiesų geras, gyvas ir tikras.
 Tu - meilė ir mylimųjų tikslas.
 Tu - išmintis, gailestis ir kantrybė.
 Tu - saugumas, ramybė,

Tu - džiaugsmas ir laimė.
 Tu - mastelis ir teisingumas,
 Tu - visas turtas.
 Tu - grožis ir švelnumas.
 Tu - šaulys, gynėjas ir saugotojas.
 Tu - ir jėga ir sustiprinimas.
 Tu - mūsų viltis, mūsų tikėjimas, mūsų didžioji palaima.
 Tu - mūsų amžinas gyvenimas, didysis, nuostabusis Viešpatie, visagali Dieve ir gailestingasis Išgelbėtojas.
 Tau garbė ir šlovė per amžius.
 Amen.

Seminarijos kronika

2010 08 26 Klierikai sugrįžo į seminariją po vasaros atostogų. Vakare vyko rektoriaus vadovinė konferencija.

2010 08 27 Klierikai klausė seminarijos ugdytojo kun. Jurgio Vitkovskio konferencijos „Kaip gyvensime šiais metais“. Vakare tradiciškai vyko susipažinimas su pirmo kurso broliais, įvedė šeštojo kurso klierikai. Jo metu naujieji seminarijos bendruomenės nariai / Tadas Mikšas, Tomáš Sekanskij ir Jaroslav Stefanovič / papasakojo savo pašaukimo istorijas.

2010 08 28 Visa seminarijos bendruomenė dalyvavo diak. Lauryno Visocko kunigystės šventimuose Kaišiadorių Viešpaties Atsimainymo Katedroje.

2010 08 30 Piligriminė kelionė Agluoną (Latvija). Piligriminis žygis pradėtas nuo Škeltovos ir tęsėsi apie 13 kilometrų. Prie Agluonos Bazilikos vartų seminaristus sutiko klebonas ir Rygos seminarijos pirmojo kurso klierikai. Šv. Mišias prie Agluonos Dievo Motinos celebravo ir pamokslą sakė kun. Jurgis Vitkovski. Vėliau vyko susitikimas su Rezeknės / Agluonos vyskupu J. E. Janiu Buliu. Visi dalyvavome Kryžiaus kelio pamaldose Bazilikos šventoriuje ir taip pat norintys dalyvavo naktinėje Švč Sakramento adoracijoje.

2010 08 31 Susitikimas su klebonu ir šv. Mišios su parapijos bendruomene, kurias aukojo Rygos seminarijos dvasios tėvas. Po pietų / sugrįžimas į seminariją

2010 09 01 Pirmojo semestro paskaitų pradžia.

2010 09 03-04 Naktinė adoracija besimeldžiant už naujai pašventintą kun. Lauryną Visocką ir rytoj konsekruojamą vysk. Gintarą Grušą

2010 09 04 Vysk. Gintaro Grušo konsekracija Vilniaus Arkikatedroje Bazilikoje.

2010 09 06 Naujų 2010/2011 akademinių mokslų metų inauguracija. Dėstytojų posėdis. Iškilmingos šv. Mišios, kurioms vadovavo ir homiliją sakė Jo Em. Kardinolas A. J. Bačkis, koncelebravo vysk. Arūnas Poniškaitis, seminarijos vadovybė kunigai / dėstytojai. Šiais metais seminarijoje studijuoja 24 klierikai ir 1 studentas svečias. Nauji dėstytojai: vysk. Jonas Ivanauskas, ses. Asta Venskauskytė, doc. hab. dr. Tatjana Aleknienė ir Davide Trezzi. Seminaristų atstovas Mozė Mitkevičius sakė kalbą Pabaigoje inauguracinėse paskaitose apie „Žmogaus sudievinimą“ skaitė kun. Saulius Rumšas.

2010 09 11 Jaunimo piligriminis žygis: Aušros vartai – Lentvaris – V t c m c k . " m w t k c o g " m c u o g v " f kuose šv. Mišias celebravo ir pamokslą sakė Jo Em. Kard. A. J. Bačkis.

2010 09 16 Seminarijos koplyčioje rektorius kun. Žydrūnas Vabuolas ir kun. Robertas Šalaševičius aukojo padėkos mišias 10 metų kunigystės jubiliejaus proga. Drauge meldėsi Vilniaus dekanas kun. Medardas Čėponis, seminarijos ugdytojas kun. Jurgis Vitkovski, kun. Laurynas Visockas ir seminarijos auklėtiniai.

2010 09 18 Didžioji klierikų dalis išvyko grybauti.

2010 09 20 Kun. Algirdo Akelaičio nuotraukų parodos „Tinklinio teologija“ atidarymas. Vėliau / iškilmingas seminarijos patalpų laiminimas.

2010 09 21-25 Kun. Algis Neverauskas vadovavo seminaristų rinkimų rinkimams Guopstuose.

2010 10 Seminarijoje kasdien kalbama Rožinio malda, Švenčiausiosios Mergelės Marijos, Dievo Motinos, garbei.

2010 10 01 Akademinių skolų likvidavimo savaitės pabaiga.

2010 10 07 Seminarijos dvasios tėvas kun. Rimgaudas Šiūlys, kun. Marek Bogdanovič kun. Viktoras Bogdevičius, kun. Pavelas Paukšto, kun. Bernardas Augaitis, kun. Arūnas Mitkevičius ir kun. Kęstutis Masevičius seminarijoje šventė dešimties metų kunigystės šventimų jubiliejų. Seminarijos koplyčioje šv. Mišias aukojo Jo Em. Kard. Audrys Juozas Bačkis. Seminarijos bendruomenės pasveikino Jo Em. Kard. Audrį Juozą Bačkus 22 vyskupystės metinėmis.

Parengė metraštininkas / klierikas Robertas, IV k.

Šypsokimės kartu

Jus esate pats tikriausias studentas, jei manote, kad...

Puikiausia konspektavimo priemonė - kopijavimo aparatas

Studentas - tai angelas, kurio proto dar nesuteršė žinios

Egzaminų sesija iš tiesų kelia stresą jūsų dėstytojams

Geriausias būdas parašyti referatą - tai apsilankyti ir kūrybingai panaršyti keliose interneto svetainėse ir „copy-paste“ būdu rasti tai, ko iš tiesų dėstytoji reikia...

Seminaro darbo rašymas gali atimti dvi bemieges naktis

Klysti - tai žmogiška ir net studentiška, bet iš tiesų viską supainioti gali tik kompiuteris...

Trečiadienis... Kirpėja klausia klieriko: „Kaip Jus apkirpti?“

Klierikas atsako: „Taip, kad niekas nepastebėtų, jog buvau pas kirpėją..“

Besimokantis groti gitara klierikas klausia vyresniojo kurso brolių, kodėl jam duota gitara be stygų. Atsakymas: „Išmoksi skambinti gitara, gausi ir stygas...“

Vaikai klausinėja kunigą, ar sunku ir baisu yra vienam naktį būti bažnyčioje ir adoruoti Švč. Sakramentą? Kunigas atsako: „Žinoma, kad kartais būna sunku, bet tik kol užmiegi...“

Policininkas sustabdo dviratininką ir klausia, ar jis nežino, kad negalima važiuoti dviračiu sukišus rankas į kišenes. Dviratininkas atsako juokaudamas: „Nieko baisaus, Dievas vairuoja mano dviratį...“ Policininkas: „Tai dar blogiau. Dviese važiuoti dviračiu taip pat negalima...“

Tikybos pamoka. Mokytoja klausia, kas vaikams yra Dievas? „Ganytojas“ - atsako Marytė. O kas mes esame Dievui? Petriukas: „Banda avinų...“

Mažasis Petriukas nori nusipirkti parduotuvėje sasiuvinį. Mama jam draudžia sakydama: „Taip šiandien lyja, kad net šunį gaila leisti į lauką, bet tėtis tuoj nueis ir nupirks tau sasiuvinį...“

Vienas geras vaikas parduotuvėje nupirko viską, kaip liepė mama. Tai pastebėjęs pardavėjas panoro apdovanoti vaiką saldainiais. Jis nukėlė nuo lentynos didelę karamelių dėžę ir atidarė vaikui prieš akis. „Prašau, mažyli“ - pasakė pardavėjas. Tačiau vaikas ištraukė tik vieną saldainį. Pardavėjas padaršino, kad vaikas paimtų sauja saldainių. Berniukas pakėlė į jį dideles savo akis ir pasakė: „Jei taip...tuomet tu paimk už mane“. „Kodėl?“ - klausia pardavėjas. „Nes tavo ranka didesnė...“

Laikraščio „Valančiukų Aidas“ kreipimasis: „Atsiprašome, už praėjusiam leidiny 14-to puslapio korektūros klaidą - parapijos „aktyvistas“ Bronius Janukonis buvo pavadintas „arkivyskupu“...“

Redaktorius: Ronald Kuzmickas

Bendradarbis: Tadas Piktelis

Fotografas: Povilas Slaminiš

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
 Kalvarijų g. 325
 LT – 08420 Vilnius
 tel. (8 – 5) 279 62 77
 www.seminarija.lt